

4.

Han som oftast våra tegar plöjde
Till aflastning och fruktbarhet;
Öfverallt man minnesmärken röjde
Af hans spada, hans idoghet.
Då i klippans samn du ser en blomsterpark
Och en fruktbar åker i en ödemark,
Hör dig om och med undran märk,
Att allt är Dalakarlens mästerverk.

5.

Detta folk så ringa de begärde
Af sin torfwa och af sin Gud.
De åt barn och barnbarn aldrig lärde
Fåfångans eller slärdens bud.
Ifrån man till man och ifrån släkt till släkt
Arfdes samma slit och bars densamma dräkt.
Med sin skinnpels, sin nötta hatt,
Ar Matts för kullan dock en kärlig slätt.

6.

Skulle wi den trogna grannen glömma?
Vore wi icke Swenskar mer.
Deras storverk wet historien gömma,
Efterwerlden dess nytta ser:
Gustaf kronan utaf Dalbons händer tog,
Var den stor som hjelte, stor som Konung dog.
Aldrig glömmen, att Dal-nation
Laggt grunden till den förste Gustafs thron.

7.

Swea land, i sjelfbestånd och ära,
Än sin pligt emot Dalkarln wet,
Och dess döttrar willigt honom bära
Största prof utaf tacksamhet.
Himlen oss så god, så gismild och så blid
Skänkte samhällsro, förnöjsamhet och frid,
Framgång åt våra företag
Och hoppets ljusning för en morgondag.

B—n.

GS 5

Sång

För det hungrande Dalsfolket.

(Efter melodien af Zeckens Polska.)

Säljes till förmån för Dal-allmogen.

Stockholm.

Tryckt hos A. G. Hellsten, 1838.

Exemplaret kostar 4 skilling riksgäld.

— — — — —

Sweas barn med stolthet wi oss kalla.
Samhällsbröder! på denna grund
Systonbandet oss förenat alla
Så i nödens, som glädjens stund.
Samma sol på himlen för oss stigit opp,
Eiswat våra stöddar, liksom våra hopp;
Mångens lada står likväl tom,
Då uti grannens sinnes rikedom.

2.

Armod, nöd: nyss hördes dessa orden.
Hunger, död eller hjälpsamhet!
Hjertat, godt och känsligt, uti Norden
Smärtan ömmar och räddning wet.
Fattig man är rik, då han sin like ser,
Som sig icke sjelf förmår att hjälpa mer.
Alla odla wi samma jord;
Men brödet saknas dock på mångens bord.

3.

Vi ej sjelfwa styrde våra öden;
Ledningen haft sin vink från Syn.
Helsade af medgång eller nöden,
Allt har stett utaf Guds försyn.
Ingen klagan gälle! pröfningen är god;
Der ej kornet växer, väre tålamod!
I stackars Dalkarlens klämda bröst
Will menskokärleken ingifwa tröst.